

TATAL CARE N-A FOST NICIODATA DAR A EXISTAT INTOTDEAUNA

Deschideți la **Luca 15.11**:

„El a mai zis: „Un om avea doi fii.

Cel mai tânăr din ei a zis tatălui său: „Tată, dă-mi partea de avere ce mi se cuvine.” Și tatăl le-a împărțit averea.

Nu după multe zile, fiul cel mai tânăr a strâns totul și a plecat într-o țară depărtată, unde și-a risipit averea, ducând o viață destrăbălată.

După ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în țara aceea, și el a început să ducă lipsă.

Atunci, s-a dus și s-a lipit de unul din locuitorii țării aceleia, care l-a trimis pe ogoarele lui să-i păzească porcii.

Mult ar fi dorit el să se sature cu roșcovele pe care le mâncau porcii, dar nu i le da nimeni.

Și-a venit în fire și a zis: ”Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aici!

Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu și-i voi zice: «Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta

și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi.»” (Luca 15.11-19).

Aceasta poate fi una din cele mai mari lecții din care putem învăța ce înseamnă să fii părinte. Această lecție ne este dată de un Tată care nu a avut părinți, copilărie, adolescență, nuntă, cetate, nume, prenume, moarte sau înmormântare. El apare într-un singur capitol din Biblie, după care dispare, fiind un personaj fictiv. Dar El a fost creat de Dumnezeu, ca să ne împărtășească ceva, ca să ne descopere ceva. Despre cine vorbesc? Despre Tatăl din pilda fiului risipitor.

Dumnezeu este atât de minunat încât chiar și pildele Sale conțin foarte mult

adevăr în ele. Astfel, pilda fiului risipitor are în ea mai mult adevăr decât orice carte despre paternitate. Este una dintre cele mai mari lecții din care putem învăța despre Dumnezeu mai mult decât ne poate învăța orice doctrină, învățătură sau teologie. Ea ne oferă nu numai o lecție de paternitate pentru tați, ci și o lecție despre Dumnezeu care este Tatăl nostru.

Pilda Fiului risipitor ne este spusă de Fiul însuși, nu de Tatăl, deci, Fiul lui Dumnezeu este Cel care ne vorbește în ea despre Tatăl.

Săptămâna aceasta, i-am citit din Biblie, fiului meu Eliel. El are patru ani și jumătate și eu am început să-i pun întrebări despre tații și fiii din Biblie:

„Avraam a avut un fiu, știi care a fost numele lui?”

„Isaac”, a răspuns el.

„Isaac a avut doi fii, știi cum s-au numit?”

„Esau și Iacov”, a răspuns el din nou.

„Și Iacov a avut în fiu.”

„Pe Iosif.”

Eu nu l-am învățat aceste lucruri, dar el m-a privit puțin, apoi m-a întrebat: „Moise al cui fiu a fost?”

„Moise s-a născut în casa lui Amram din seminția lui Levi”, am răspuns eu, după care am adăugat: „Și noi suntem din seminția lui Levi și aparținem de familia lui Moise.”

Eliel a tăcut un timp și nu a mai spus nimic, după care s-a întors din nou spre mine și m-a întrebat:

„Moise obișnuia să locuiască în casa noastră?”

Despre ce ne vorbește Pilda fiului risipitor, la ce se referă ea?

În primul rând, cuvântul „risipitor” provine de la verbul „a risipi”, care înseamnă „a cheltui fără socoteală, a irosi bani, averi”, așa cum a făcut tânărul din pildă. Dar, înțelesul acestui cuvânt merge mult mai adânc. Astfel, la începutul Pildei, vedem

că acest fiu merge la Tatăl și își pretinde moștenirea. Ați observat ceva ciudat în legătură cu aceasta? Noi nu mergem niciodată la părinții noștri ca să le spunem: „Vreau chiar acum partea mea de moștenire!” În mod normal, noi intrăm în posesia moștenirii, după moartea lor. Deci, este ciudat faptul că el și-a cerut moștenirea, dar dincolo de aceasta, acest lucru este mai degrabă un simbol, pentru că autoritatea părintelui în viața acestui tânăr era pe punctul să se sfârșească. Un alt lucru ciudat este că Tatăl îl lasă să facă ce vrea, îi dă moștenirea și îl lasă să se confrunte cu viața, cu ceea ce urma să se întâmple în continuare.

Uneori, Dumnezeu Tatăl trebuie să ne lase să facem ce vrem ca să dăm cu capul și să vedem consecințele alegerii noastre greșite, dar de fapt, El este tot timpul lângă noi. Astfel, El îngăduie să se întâmple unele lucruri, dar cu toate acestea, ne cheamă în continuu.

Așadar, fiul din pilda noastră a făcut ceea ce nu trebuia să facă: și-a pretins moștenirea, iar după ce primit-o, s-a dus și a cheltuit banii Tatălui, ducând o viață ușoară, imorală, petrecând și cheltuind banii cu femeii ușuratece, iar în cele din urmă a rămas falit și a sfârșit prin a hrăni porcii. Pentru un evreu, cel mai rău lucru, cel mai umilitor, este să vadă că porcii, care sunt o urâciune, trăiesc mai bine decât el.

Dacă ne gândim la Pilda fiului risipitor, ea ne vorbește despre fiul risipitor, dar de fapt, pilda nu este despre fiul risipitor, ci despre Tatăl fiului risipitor. Despre El este vorba. Nu este nimic nou sau surprinzător în atitudinea acestui tânăr: faptul că pleacă în lume, dă greș și pierde tot ce are; toți cunoaștem aceasta, este povestea noastră, a majorității dintre noi. Dar nu acesta este lucrul ciudat care se petrece în pildă, ci ceea ce se întâmplă cu Tatăl este uluitor, atitudinea Lui.

În Pilda fiului risipitor, Mesia, Fiul lui Dumnezeu, ne oferă un tablou despre Tatăl. Acesta este mesajul pildei și trebuie să însemne mult dacă vine din partea Fiului.

Pilda spune că atunci când își vine în fire, fiul se hotărăște să se întoarcă la Tatăl său și să-l spună:

„Nu mai am nimic și nu merit nimic; nu sunt demn să fiu numit fiul Tău, pentru că am risipit tot. Am luat ceea ce era al Tău, ceea ce mi-ai dat și Te-am dezonorat prin tot ce am făcut, de aceea nu merit să mai fiu numit fiul Tău. Te rog să mă primești ca slugă.” Se gândea că în felul acesta va avea ce să mănânce. Astfel, s-a întors înapoi pregătit pentru tot ce era mai rău, gândindu-se că era posibil ca Tatăl

să nu-l mai primească înapoi, ci se va mânia și îl va alunga.

Dar dacă citiți pilda, vedem că atunci când fiul se întoarce, se întâmplă ceva deosebit. Să citim pentru aceasta versetul 20 din Luca 15:

„Și s-a sculat și a plecat la tatăl său. Când era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult.”

Textul din limba greacă pentru sintagma: „i s-a făcut milă de el” este „*splang mit zomahi*”. Cuvântul „splang” înseamnă „splină” și are sensul de „dinăuntru, din adâncul său”. Noi vorbim așa despre inimă și spunem: „din adâncul inimii”, dar grecii nu folosesc cuvântul inimă, ci splină, cu sensul de „dinăuntru, din adâncul său.”

Așadar, Tatăl nu a simțit numai milă, ci este vorba de o milă adâncă, profundă, de o dragoste adâncă, profundă, puternică, față de fiul Său, când l-a văzut din nou.

Oamenii prezintă acest text din punct de vedere teologic, dar adevărul este că e mai mult decât orice teologie existentă, este inima lui Dumnezeu, este dragostea lui Dumnezeu.

În Pilda fiului risipitor, Cel care arată dragoste și milă este Tatăl, nu fiul. El este Cel care a alergat spre fiul său. Ceea ce putem învăța de aici este că avem două tărâmuri:

1. - unul pentru tați și ne învață că noi suntem chemați să fim inițiatorii dragostei.
2. - unul pentru fiecare dintre noi.

Astfel, voi nu trebuie să fiți doar aspri, pentru că un tată nu este chemat doar să corecteze copilul, ci trebuie să fie și inițiatorul dragostei în mijlocul familiei. Voi nu trebuie doar să conduceți în Cuvânt sau rugăciune, ci trebuie să fiți și un exemplu de dragoste și înțelegere.

Copiii îi imită pe părinții lor, pe tații lor, de aceea unul dintre lucrurile cheie pe care trebuie să le facem este să fim exemplele lui Dumnezeu pentru copiii noștri pentru ca ei să poată deveni, la rândul lor, un exemplu pentru slava lui Dumnezeu.

Noi vorbim despre faptul că am venit la Dumnezeu, că ne-am întors la El, dar în această pildă ni se spune că noi nu am inițiat nimic, ci Dumnezeu este Cel care a

inițiat salvarea noastră, a fost Planul Său. Astfel, nu este meritul vostru pentru că sunteți astăzi aici, ci totul I se cuvine lui Dumnezeu, harului și iubirii Sale; noi am spus doar „Da” la ceea ce a făcut El; eu am spus „Da”, dar totul I se cuvine lui Dumnezeu care S-a îndurat de mine și de voi.

Unii dintre noi ne trăim viața cu impresia că Dumnezeu este un Dumnezeu pasiv care stă doar acolo sus în cer, și că noi facem ce vrem, că noi ne facem planurile, dar Dumnezeu este Cel care face planurile, El este Cel care dă voința și înfăptuirea, a fost planul Său să fim salvați, de aceea, de fiecare dată când veți cădea, Dumnezeu este Cel care vă ridică și vă aduce înapoi în dragostea Sa față de voi.

Voi cădeți și spuneți: „Nici măcar nu vreau să aud de Dumnezeu!”, vă îndepărtați, îi întoarceți spatele și plecați de la El pentru că ați dat greș, dar Dumnezeu vine după voi, vă ridică, vă șterge rănilor și vă pune din nou în picioare.

Voi fugiți, vă gândiți că nu sunteți demni să vă apropiați de El, dar Dumnezeu este deja lângă voi.

Nu noi suntem cei care aducem dragostea și suntem îngrijorați cu privire la mântuirea noastră deoarece este o învățătură de cumpătare sfântă care ne spune să nu ne jucăm cu păcatul, dar dați-mi voie să vă spun ceva: înainte să vă faceți griji cu privire la mântuirea voastră sau să vă pese de ea, Dumnezeu este Cel care S-a îngrijit de aceasta; Lui îi pasă mai mult de mântuirea voastră decât vă pasă vouă înșivă, de aceea, El este Cel care a pășit în față și a făcut totul pentru noi, partea noastră fiind să primim ceea ce a făcut El deja.

Când vorbim despre mântuirea noastră, nu vorbim niciodată despre încercarea sau despre efortul nostru de a ne întoarce la Dumnezeu, ci vorbim despre Dumnezeu care, în dragostea Lui, a venit după noi și ne-a scos din păcat și din lume, singurul lucru care ne rămâne nouă de făcut fiind să-L lăsăm pe El să facă voia Sa în viața noastră. El a pregătit deja totul, a pregătit binecuvântările din viața voastră, de aceea voi trebuie doar să-L lăsați să facă ceea ce a pregătit.

Fiți atenți ce s-a întâmplat în pilda noastră. Textul biblic spune că „*Tatăl său l-a văzut...*” (v. 20). Și ce a făcut? A stat pe loc? I-a întors spatele și a plecat la treburile lui? A pornit încet în întâmpinarea lui? Nicidecum! Știți ce spune Biblia? „*a alergat spre el*”, a fugit înaintea lui.

Acesta este un tablou minunat spre Dumnezeu. Noi, oamenii, nu ni-L putem închipui pe Dumnezeu alergând spre noi, nu ni-L închipuim nici măcar venind spre noi, ci ne gândim că El stă undeva sus, iar noi încercăm cu disperare să ajungem la El. Ce închipuire greșită! Textul biblic spune că El a alergat în întâmpinarea fiului Său.

Mesia a potrivit foarte bine cuvintele în această Pildă, pentru a ne spune cât mai multe despre Dumnezeu, pentru a ne arăta caracterul Tatălui nostru ceresc. El aleargă spre noi și mă gândesc că dacă suntem tați, nici noi nu putem rămâne nepăsători; dacă suntem tați adevărați, ne-ar dura dacă am vedea că fiul nostru suferă și am dori să aflăm imediat cauza, ce i s-a întâmplat, iar pentru aceasta am alerga imediat la el.

Odată, le făceam baie copiilor noștri Eliel și Dael și dintr-o dată Eliel a spus: „Mi-e frică! Mi-e frică!”

„De ce ți-e frică?” l-am întrebat eu și soția.

„Mi-e frică de păienjeni, de înălțime, de locurile întunecoase...”, a răspuns el și ne-a enumerat lucrurile de care se teme. Vedeți, noi ne-am gândit că era vorba de ceva urgent. Dacă auzim că copilul nostru este în pericol, orice părinte bun aleargă la el să vadă ce este.

De ce credeți că Dumnezeu ar proceda altfel? El este mai bun decât noi, nu mai rău. Tații ar trebui să fie grabnici la binecuvântări, în a arăta dragoste și înțelegere copilului lor deoarece copiii au nevoie de aceasta. Ei trebuie să se grăbească să facă aceasta, să-i ocrotească și să-i scape din orice pericol, fiindcă acesta este tabloul lui Dumnezeu, exemplul Său pentru noi toți.

Gândiți-vă că El ar fi putut să ne judece, dar nu a făcut aceasta, ci a plătit prețul, ne-a iertat și ne-a salvat. Aceasta a făcut dragostea Lui pentru noi. Dacă păcătuim și cădem, El aleargă spre noi ca să ne ajute să ne ridicăm. Poate voi nu-L vedeți alergând, dar aceasta face un tată când cade copilul său. Înțelegeți? Dragostea Lui nu merge încet, ci aleargă, ceea ce arată cum este inima Sa.

Dacă uneori vă gândiți că Dumnezeu este departe de voi, priviți pilda aceasta. Astfel, dacă vedem că El aleargă spre noi, înseamnă că și noi ar trebui să facem la fel: să alergăm spre El. Cred că ați văzut cu toții fotografii cu copii care aleargă spre tații lor. Așa ar trebui să alergăm noi spre Dumnezeu. Vedeți? Noi ar trebui să

alergăm, nu să spunem: „Trebuie să-mi stabilesc timpul cu Dumnezeu pentru astăzi,” sau: „Trebuie să-mi stabilesc timpul de rugăciune pentru astăzi.” Nu ar trebui să faceți aceasta, ci ar trebui să doriți să alergați la El, pentru că un copil iubit trebuie să-și dorească să fie cu tatăl lui.

Uneori mă aflu în birou și îl aud pe Dael, fiul meu mai mic care abia începe să vorbească, spunând: „Tati, tati!” și stă la capătul scărilor. Când îl aud cum mă strigă, las totul și merg la el, trebuie s-o fac. Nu pot să n-o fac. Eliel face la fel. El mă strigă: „Tati”, iar eu îi răspund: „Da”. Atunci el zice: „Tati, aș vrea să stau puțin cu tine. Pot să stau puțin cu tine, te rog?” Nu pot refuza așa ceva.

Într-o zi, citeam Biblia cu Eliel când, dintr-o dată, a apărut în ușă băiatul mai mic, Dael. Problema era că noi îl pusesem în pătuț, deci ce făcea pe jos? El ne auzise pe mine și pe Eliel vorbind și voia să fie cu noi, voia să stea și el în pat cu mine. Așadar, s-a dat jos din pătuț, deși știa că nu are voie să facă aceasta, a venit în camera mea și s-a oprit în ușă privindu-ne. Noi eram șocați pentru că nu știam ce căuta acolo, iar el ne-a privit și a zis: „Salut!”, după care a fugit înapoi. El nu prea vorbește, dar atunci a spus: „Salut!” M-am dus după el, iar el încerca să se urce din nou în pătuț. Vedeți, el voia să fie cu tatăl și cu fratele lui.

Noi vorbim adesea despre relația noastră cu Dumnezeu, ceea ce este bine, dar cheia este să dorim să fim cu El. Vedeți? Să nu facem aceasta pentru că trebuie, ci pentru că Îl iubim și simțim nevoia de a fi cu El. Este atât de simplu și totuși, atât de radical! Să dorești cu adevărat să petreci timp cu Dumnezeu, cu Tatăl tău, așa cum un copilăș dorește să petreacă timp cu tatăl său. Dar câtor credincioși le place aceasta? Nu văd prea mulți cărora să le placă, să dorească cu adevărat să petreacă timp cu El. Aceasta este bucuria unui fiu de Dumnezeu, ceea ce înseamnă că nu trebuie să ne simțim forțați s-o facem, ci să dorim s-o facem pentru a fi înălțați.

Eu am vorbit despre aceasta și înainte să am copii, dar acum știu că într-adevăr copiilor le place să fie ridicați în sus; își ridică mânuțele spre tații lor ca să-i ridice și să-i arunce în sus. Același lucru îl dorește un credincios adevărat: el vrea să fie ridicat și aruncat în sus, pentru a se bucura cu Dumnezeu; aceasta este adevărata relație Tată-fiu.

Cântarea lui Solomon spune: „*Vino să alergăm împreună!*” Este o bucurie să-L căutăm pe Domnul și să petrecem cu El.

Biblia spune: „*Căutați-L pe Domnul cu toată inima voastră.*” Aceasta înseamnă că așteptați cu nerăbdare să-L întâlniți. Este ca atunci când un tată se întoarce acasă, iar copiii săi aleargă în brațele lui. Acesta este felul în care ar trebui să alergăm și noi la Domnul, acesta este felul de relație pe care ar trebui să-o avem cu El.

Ce se întâmplă în continuare? Tatăl îi îmbrățișează la fel ca în pilda noastră, unde ni se spune că Tatăl și-a îmbrățișat fiul. În limba greacă avem „im pipto”, adică „a îmbrățișa cu afecțiune” sau „a strânge la piept cu afecțiune.”

Taților, voi trebuie să vă îmbrățișați copiii fizic, emoțional și duhovnicește și să le arătați o dragoste deplină. Aceasta nu înseamnă că sunteți de acord cu tot ce fac ei, dar voi trebuie să-i țineți aproape și să-i îmbrățișați cu toată inima pentru că răul vine când nu faceți aceasta. Ei au nevoie de dragostea voastră. Noi toți avem nevoie de aceasta și același tablou se petrece cu Dumnezeu și cu noi.

Astfel, dacă nu ați avut parte de această relație și tatăl vostru nu mai este pe pământ, îl aveți pe Dumnezeu. Iubirea de Tată a lui Dumnezeu vă va vindeca de toate lucrurile lumii, dacă îl primiți.

Aș vrea să vi-L imaginați pe Dumnezeu îmbrățișându-vă cu ardoare. El îmbrățișează cu dragoste, cu ardoare, dar ca să poată face aceasta, trebuie să ne deschidem inima pentru El. Înțelegeți? Noi trebuie să facem aceasta, nu El. Voi credeți că trebuie să-L așteptați pe Dumnezeu să vă accepte, dar nu este adevărat, voi trebuie să vă convingeți pe voi înșivă că sunteți primiți de El. Așa stau lucrurile.

Unul din cuvintele folosite pentru Dumnezeu este „Mirele”. El este Mirele iar în ebraică, „mire” înseamnă „Hatan”, adică „Cel care se alătură”. Ce înseamnă aceasta? Că nu Dumnezeu este Cel care ne ține la distanță, fiindcă El ne iubește cu mai multă afecțiune decât o facem noi. Deschideți-vă față de El, fiindcă noi suntem cei care stăm deoparte, închiși.

În Efeseni 5.1 scrie: „*Urmați dar pilda lui Dumnezeu ca niște copii preaiubiți.*” Copiii preaiubiți își urmează părinții. Voi puteți fi copii preaiubiți și să nu știți aceasta, dar când știți că sunteți un copil preaiubit, vă veți urma mai mult tatăl, care vă iubește. Dar dacă nu lăsați aceasta să pătrundă înăuntrul vostru, nu vă va aduce vindecarea, nu vă va atinge și nu vă va schimba.

Înțelegeți de ce unii credincioși au propășire duhovnicește, în timp ce alții nu au?

Dumnezeu ne iubește pe toți la fel; El nu face nici o diferență în revărsarea binecuvântărilor Sale. Diferența o face faptul că unii primesc aceasta deschiși, cu bucurie și se lasă schimbați, lasă ca acele lucruri să pătrundă înăuntrul lor ca să-i umple, să scoată afară lucrurile vechi și să primească Noul, pe când alții rămân la lucrurile lor vechi.

Cum am mai spus, Biblia spune: *„Urmați dar pilda lui Dumnezeu ca niște copii preaiubiți.”* Vedeți? Ea nu spune: „Urmați pilda oamenilor din viața voastră, a felului în care s-au comportat ei cu voi, a trecutului vostru.”, ci spune *„Urmați pilda lui Dumnezeu,”* aceasta însemnând: „Nu contează care a fost trecutul meu, acum Îl urmez pe Dumnezeu. Indiferent ce se întâmplă în jurul meu, ce mi se face, nu voi primi nimic, ci Îl voi urma pe Dumnezeu.”

Țineți minte că veți deveni ceea ce primiți în viața voastră, ceea ce priviți și urmați.

Să revenim la pilda noastră care merge mai departe. Ce face tatăl din această pildă? Nu numai că-și îmbrățișează fiul, dar dacă citim textul grec vedem că merge mai adânc.

Faptul că l-a îmbrățișat cu dragoste ar fi suficient, dar lucrurile merg mai departe. Cuvântul folosit mai departe în limba greacă este: „cataf ileo” și înseamnă „a săruta cu ardoare”. Din nou aceasta este mai presus de orice teologie omenească. Deci, el îl sărută cu ardoare sau îl îmbrățișează și îl sărută pentru că fiul său pierdut a fost regăsit. Și noi ne sărutăm copiii.

Într-o seară citeam în Biblie, dar fiul meu nu voia să doarmă, ci voia să stea treaz toată noaptea.

„Acum este timpul de odihnă”, dar el s-a întors spre mine și m-a întrebat:

„Tu ai alergii?”

„Cum?” l-am întrebat eu. „Este timpul de odihnă, așa că trebuie să faci liniște.

Atunci el s-a întors spre mine și m-a întrebat încă o dată în șoaptă: „Ai alergii?”

„Șșșșș!” am șoptit eu, dar atunci el a venit și a început să mă sărute și să mă îmbrățișeze.

„Este foarte plăcut și dulce, dar acum trebuie să te pui la somn.”

„Nu vrei să fii drăgostit?” m-a întrebat el.

„Ba da, dar acum este timpul să mergi la culcare.”

În pilda noastră avem tabloul unui Tată care își îmbrățișează copilul sufocându-l cu săruturi. Acesta este un tablou al lui Dumnezeu care ne sărută pe noi. Unii credincioși au o problemă cu aceasta. Este o cântare intitulată „Sunt îndrăgostit de Dumnezeu.” Unii spun că nu este posibil, dar noi chiar trebuie să fim îndrăgostiți de Dumnezeu. Deci, nu-i luați în seamă pe cei care spun că nu se poate și mergeți la inima lui Dumnezeu. Biblia este plină de această dragoste.

Astfel, la începutul Cântării Cântărilor scrie: *„Să mă sărute cu sărutările gurii Lui.”* Desigur, aici nu este vorba de ceva fizic, firesc, ci este duhovnicește. *„Sărutările gurii Lui”*. Așa cum avem săruturi pe tărâmul fizic, avem și săruturile lui Dumnezeu pe tărâmul duhovnicesc.

Știați că unul din cuvintele folosite în Noul Testament pentru „închinare, laudă” este „proscuneo”? De ce am spus acest cuvânt? Pentru că cuvântul folosit de noi pentru „închinare, laudă”, „proscuneo”, înseamnă de fapt „a-L săruta pe Dumnezeu.” „A te închina, a lăuda, a slăvi”, înseamnă „a săruta în Duhul.”

Așadar, tatăl din aceasta pildă Îl simbolizează pe Dumnezeu care își sărută fiul, care ne sărută pe noi. Dar cu toate că aici, tatăl aleargă și își sărută fiul, „a te închina, a lăuda, a slăvi”, înseamnă „a săruta în Duhul, a-L săruta pe Tatăl.”

Cum ne închinăm noi? El este Cel care începe părtășia cu noi, dar noi Îl lăudăm, Îl slăvim și Îl sărutăm pe Dumnezeu pentru ceea ce este El și pentru ceea ce face pentru noi.

Nu știți să-l aduceți închinare? Mergeți în prezența Lui și atunci veți dori și veți ști cum s-o faceți. Este atât de intim! Părtășia noastră cu El este ceva intim, personal. Aceasta este ceea ce dorim noi, aceasta este ceea ce este Dumnezeu, aceasta este ceea ce ne schimbă.

În Pilda fiului risipitor, Tatăl nu a spus nici un cuvânt de mustrare. Dacă am fi fost noi în locul aceluia tată, am fi zis: „Aha! Te-ai întors deci? Tot ce ai făcut... Ce ți-am spus când ai plecat?” Dar El nu a spus nici un cuvânt aspru, nu l-a mustrat.

Taților, nu vă criticați fii! I-ați lăudat de două ori mai mult? Toți ne descurajăm atunci când suntem criticați, dar dacă suntem lăudați și înconjurați de dragoste,

primim cu ușurință și mustrarea. Voi trebuie să încurajați mai mult decât să criticați sau să condamnați pentru că așa procedează și Dumnezeu cu voi. Dacă El ar privi la păcatele noastre, am putea avea multe volume scrise despre păcatele noastre. El ne corectează, dar o face cu dragoste pentru că ne iubește.

În această Pildă, Domnul ne prezintă un tablou al Tatălui ceresc care este plin de compasiune și de milă.

Taților, dacă aveți probleme cu nervii și furia, trebuie să scăpați de ele înainte ca să-i afecteze pe toți cei care sunt în viața voastră. Noi avem în capul nostru o mulțime de voci care îi condamnă întotdeauna pe alții și nu pe voi. Dar dacă îi judecați pe alții, veți sfârși prin a fi judecați voi înșivă.

Priviți tabloul acestui tată. El nu a spus nici măcar un cuvânt. Pe Dumnezeu nu-L interesează regretele; El nu vrea ca voi să regretați ceva, ci vrea să vă pocăiți. Există o mare diferență între cele două cuvinte, pentru că atunci când regretați ceva, trăiți în trecut, dar Dumnezeu nu vrea ca voi să trăiți în trecut, cu excepția faptului că Îi mulțumiți pentru ceea ce a făcut pentru voi.

Pocăința este ceva diferit și deosebit. Biblia spune că pocăința nu are regrete, ci spune:

„Îmi pare rău pentru păcatul săvârșit, mă căiesc pentru el și nu-l voi mai face niciodată. Mă încred în Dumnezeu și nădăjduiesc în El, pentru că El este Ajutorul și Salvatorul meu.” Când te pocăiești nu spui: „Am făcut cutare lucru, dar s-a întâmplat din cauza lui sau a lor...” Înțelegeți? Aduceți totul la picioarele lui Dumnezeu, pocăiți-vă cu adevărat, chiar dacă sunteți condamnați, și atunci Dumnezeu va spune: „Mergi mai departe curat și sfânt, pentru că totul este șters.”

Dragostea lui Dumnezeu. Ce a făcut Tatăl aici? Tatăl a făcut exact opusul a ceea ce am fi făcut majoritatea dintre noi chiar dacă am fi fost fericiți că ne-am revăzut copilul care a dat greș. El a spus: „*Aduceți repede haina cea mai bună și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în deget și încălțămintea în picioare.*” (Luca 15.22). Privind acest tablou, ne gândim că Tatăl ar fi trebuit să-l mustre și să-l corecteze, dar în loc să facă aceasta, El l-a binecuvântat. Dar fiul risipitor a înțeles mesajul Tatălui și a fost corectat prin mila arătată.

Ce ne spun cuvintele: „...*puneți-i un inel în deget...*”? Aceasta ne arată că Dumnezeu este generos, că Îi place să dăruiască. Lui Îi place să binecuvânteze, Se

bucură când ne dăruiește ceva, și răspunde cu bucurie la rugăciunile noastre chiar dacă uneori, pentru binele nostru, trebuie să spună: „Nu!” sau: „Mai așteaptă!” Să nu uitați că și aceasta face parte din binecuvântarea Sa, fiindcă El cunoaște viitorul și face totul spre binele vostru.

Mesia a spus: *„Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția.”* (Luca 12.32). Nu trebuie să-L convingeți să v-o dea, nici să-L presați să facă aceasta, deoarece El vă binecuvântează cu bucurie; pentru El este o plăcere să facă aceasta.

Dacă voi, părinților, aveți un dar pentru copilul vostru și știți că acel dar îl va bucura, vă bucurați și voi de bucuria lui. Oare Dumnezeu nu face la fel? Ba da, El se bucură alături de voi. El nu spune doar: „Acum ești bine”, ci Se bucură împreună cu voi. Mai mult, El vă face daruri deși știți bine că nu meritați nimic, ceea ce este copleșitor.

Uneori, voi vreți să vă pedepsiți singuri pentru ceea ce ați făcut greșit, dar Dumnezeu spune: *„Pocăiește-te, pentru că Eu vreau să te binecuvântează. Este o bucurie să-ți dau inelul Meu.”* Ce simbolizează inelul? Autoritatea. El vă dă autoritatea Sa deși nu o meritați.

Fiecare tată se bucură de copiii lui, iar Biblia spune că și Dumnezeu Se bucură de poporul Său:

„Domnul, Dumnezeul tău, este în mijlocul tău... Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine.” (Țefania 3.17).

Desigur, aceasta nu înseamnă că El va fi de acord cu ceea ce faceți greșit și că nu vă va corecta. Sigur că o va face, dar Se va bucura de voi când Îi sunteți credincioși și ascultători.

La fel este cu voi, taților. Desigur, nu veți fi de acord cu fiul sau cu fiica voastră când fac ceva greșit, dar vă veți bucura de ei pentru că sunt un dar de la Dumnezeu.

Eliel a avut o jucărie, o rățușcă drăguță pe care o lua pretutindeni cu el, dar într-o zi a primit un păianjen de gumă. Mie nu-mi plac deloc păienjenii, dar el adoră jucăria aceea, și o duce în pat. Dacă cumva nu o vede, îmi spune: „Tati, unde-i

păianjenul meu că nu-l văd? Mi-l cauți, te rog?” Mie nu-mi place să caut păianjeni și nici să-i țin în mână, dar pentru că știu că-i place jucăria aceea, i-o caut și i-o aduc.

Mesia a spus: „...vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește.” (Luca 15.10). De ce se bucură îngerii? Și dacă ei se bucură, Dumnezeu ce face? Spun cumva îngerii: „Haideți să ne bucurăm pentru că nu ne vede Dumnezeu!”? Nicidecum! Dumnezeu este Cel care inițiază bucuria.

Ce găsim în acest tablou? Dumnezeu a organizat o petrecere mare deoarece Se bucura pentru întoarcerea fiului care fusese pierdut.

Ce ne spune tabloul aici? Că Tatăl a dat poruncă să se pregătească petrecerea; Dumnezeu este Cel care Se bucură.

Mesia folosește acest tablou care ne vorbește despre Dumnezeu și ne arată că El este Cel care organizează sărbătoarea. De ce face aceasta? Pentru că Se bucură de întoarcerea fiului Său care fusese pierdut.

Noi spunem adesea: „Dumnezeu te iubește!”, dar înțelegem noi ce înseamnă aceasta cu adevărat? Înțelegem că El chiar Se bucură de noi, că este fericit cu noi și că Își găsește plăcerea în trăirea noastră?

Gary are doi fii și obișnuiește să aducă fotografii cu ei și să le arate prin audiență spunând: „Uitați-vă la mândria și bucuria mea!”

Dacă noi ne bucurăm de copiii noștri, Dumnezeu o face cu atât mai mult, fiindcă El ne-a creat să-L reflectăm și să-L reprezentăm în această lume.

Este așa cum am spus mai sus: „*Domnul, Dumnezeul tău, este în mijlocul tău... Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine.*” (Țefania 3.17). Și am mai spus că „...este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește.” (Luca 15.10).

Dumnezeu sărbătorește întoarcerea și salvarea unui păcătos.

Dar pilda aceasta ne mai arată ceva. Dumnezeu a pregătit o petrecere pentru a sărbători întoarcerea fiului pierdut, dar iată că fiul Său mai mare nu s-a bucurat deloc de aceasta, ci s-a retras nemulțumit pentru că el nu a avut niciodată parte de o astfel de petrecere. Atunci, Dumnezeu, Tatăl, a părăsit petrecerea și s-a dus la el.

Aici avem un alt tablou, cel al Păstorului care a părăsit cele nouăzeci și nouă de oi pentru a ajunge la cea care era singură.

Taților, voi sunteți ocupați, dar niciodată nu puteți fi atât de ocupați încât să nu aveți timp să arătați dragoste familiei voastre. Să nu vă retrageți niciodată așteptând să vă arate mai întâi ei dragostea, pentru că Dumnezeu nu a așteptat să mergem noi la El, ci a venit El la noi. Dumnezeu conduce tot Universul, dar cu toate acestea, vă iubește atât de mult încât atunci când suferiți, vine și Se așează lângă voi. Poate nu știți, dar aceasta este ceea ce face El. Tatăl vine lângă voi și vă spune: „Haide să vorbim!”

Să nu spuneți niciodată: „Astăzi sunt ocupat, dar îmi voi face timp pentru Dumnezeu mai târziu!” Să nu faceți aceasta, pentru că El este chiar lângă voi și vă spune: „Haide să vorbim!”

Cuvântul folosit în pildă este „paracaleo” și înseamnă „a chema aproape, a alina, a mângâia.”

Taților, voi trebuie să vă mângâiați copiii și să-i apropiați de voi, nu să-i respingeți, pentru că Dumnezeu este Cel care vă apropie pe voi de El.

Cuvântul „Mângâietor” care Îi este atribuit Duhului Sfânt vine din același cuvânt grec. De ce este numit Duhul Sfânt, Mângâietorul? Pentru că El este Duhul lui Dumnezeu, este inima lui Dumnezeu, este Dumnezeu însuși, este Tatăl care vine să vă mângâie și să vă călăuzească. El vrea să stea cu voi jos și să vă sfătuiască.

Cu atât mai mult, ar trebui să dorim și noi să stăm jos cu El pentru că avem nevoie de sfatul și călăuzirea Sa. Noi nici nu realizăm cum ne sfătuiește sau cum ne conduce El, dar cu cât sunteți mai deschiși și mai predați lui Dumnezeu, cu atât mai mult veți fi conduși și sfătuiți de El.

Astfel, Tatăl S-a dus și l-a învățat pe fiul mai mare ce înseamnă mila. El era supărat, mânios chiar și se afla departe de dragostea Tatălui. Era departe de a o împărtăși deoarece era supărat pentru că el nu avusese niciodată parte de o petrecere ca aceea.

V-ați simțit vreodată așa? Când ați fost copii nu v-ați retras niciodată supărați, nevrând să mai vorbiți cu ceilalți? Cine a venit să vă împăce? Părinții voștri, desigur. Așa face și Dumnezeu, însă acum am crescut și nu mai facem așa ceva,

ceea ce este bine. Acum nu ne mai plângem de milă pentru că cineva beneficiază de mai multă atenție decât noi, ceea ce este bine. Dacă nu vă mai supărați pentru că nu sunteți luați în seamă de ceilalți oameni, este bine. Înseamnă că am crescut, dar mai avem multe de învățat, pentru că uneori cădem jos și ne plângem de milă, deși nu trebuie să facem aceasta! Noi nu trebuie să ne plângem, ci trebuie să fim conștienți că merităm judecata, dar Dumnezeu ne-a dăruit mila și dragostea Sa. Noi nu l-am cerut aceasta, dar El are mai mult decât ne trebuie nouă.

Totul părea întunecat în tabloul acestui fiu, dar Dumnezeu S-a dus la el, l-a cuprins în brațe și i-a spus: „Eu te iubesc, fiule! Te-am iubit întotdeauna și nu am făcut nici o diferență între tine și celălalt fiu al meu!”

Dumnezeu nu este părtinitor. El nu spune niciodată: „Pe omul acela îl iubesc mai mult decât pe celălalt”, sau: „Pe credinciosul acela îl iubesc mai mult decât pe celălalt.”

Poate spuneți: „Omul acesta a fost iubit toată viața, dar eu am fost abandonat și respins și am avut parte numai de necazuri și supărări!”, dar El îți spune: „Eu te-am iubit la fel de mult ca pe el.” Este adevărat că ai trecut prin acele situații grele, dar Dumnezeu le-a îngăduit ca să te aducă mai aproape de El, fiindcă Biblia spune că *„toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care Îl iubesc pe Dumnezeu.”* (Romani 8.28). *„Toate lucrurile împreună”* înseamnă că atât cele bune cât și cele rele sunt folosite în același scop: pentru binele nostru. Poate vă gândiți că altul a avut parte de ceea ce v-ați dorit voi, dar nu contează, deoarece Dumnezeu a folosit lucrurile din viața voastră și le-a întors spre binele vostru. Unii oameni, cărora le-a mers bine în lumea aceasta, nu s-au întors la Domnul tocmai pentru că le-a mers prea bine, ceea ce înseamnă că noi nu putem judeca lucrurile după ceea ce vedem la suprafață.

În continuare, Tatăl i-a spus fiului mai mare: *„trebuia să ne veselim și să ne bucurăm...”* Trebuia. În Lumina salvării, bucuria nu este o opțiune, ci este o poruncă, un absolut.

Taților, aici ne este arătat că voi sunteți cei care aveți puterea de a aduce bucurie sau tristețe în casele voastre.

În salvare, Dumnezeu spune: „Bucurați-vă!” Ce ne spune aceasta despre Tatăl? Că El Se bucură pentru că sunteți salvați și nu veți merge în iad.

Voi, cei care aveți copii, vă bucurați când vedeți că sunt fericiți, ceea ce este un lucru bun.

Eliei are un cerculeț din gumă de culoare aurie pe care îl pune pe cap și spune: „Am o aură! Am o aură!” Era foarte bucuros când se juca cu el, dar într-o zi ne-am dus undeva cu mașina și l-a pierdut. A fost foarte supărat și mi-a spus: „Sunt foarte trist pentru că mi-am pierdut aura.”

Ne-am întristat și noi și ne-am dus la supermarket, iar acolo am întrebat: „Unde am putea găsi un cerculeț ca acela?” Dar ni s-a răspuns că nu este nici un raion cu așa ceva. În cele din urmă, am găsit un șnur de culoare albastră pe care l-am legat frumos, apoi i l-am dat lui Eliei spunând: „Uite, astăzi poți avea o aură albastră. Este ceva aparte pentru că nu mulți oameni au o aură albastră.” Dacă l-ați fi văzut, v-ați fi gândit că a câștigat la loterie. A început să alerge prin supermarket și să strige: „Am o aură albastră!”, iar noi ne bucuram alături de el.

„Sunt atât de fericit! Sunt atât de bucuros! Îmi pare rău după aura pierdută, dar sunt fericit pentru că o am pe aceasta!” A fost un lucru minor, dar noi am simțit cu el și când a fost trist și când a fost bucuros.

Dumnezeu simte cu voi și când sunteți triști și când vă bucurați. El Se bucură de bucuria voastră și nu vrea să fiți triști și să pierdeți sărbătoarea, nu vrea să pierdeți bucuria pe care v-a dat-o în viață, din cauza unor lucruri care se petrec în lume, sau a unor lucruri pe care le-ați făcut, deoarece aveți mult mai multe motive de bucurie.

Dumnezeu este bun și El este Tatăl vostru. Stăpânul Universului este Tatăl vostru, iar aceasta este de-ajuns. Stăpânul Universului este Tatăl vostru și El conduce totul.

Vreți să fiți scăpați de frică și de îngrijorare? Mergeți la El, la Cel Atotputernic, la Cel Preaînalt care este Conducătorul Universului, fiindcă puteți spune: „Acesta este Tatăl meu.”

Indiferent ce se întâmplă sau ce probleme aveți, spuneți: „Acesta este Tatăl meu și El veghează asupra mea. Nu-mi pasă cum arată lucrurile, fiindcă El este Tatăl meu.”

Voi nu trebuie să vă lăsați călcați în picioare de vrăjmaș și batjocoriți de el, ci

spuneți-i: „Așteaptă numai să vină Tatăl meu!”

Așadar, Tatăl vă spune celor născuți din nou: „Vă iubesc cu o dragoste veșnică. V-am văzut, v-am chemat la existență, v-am pus în pântecele mamei voastre, v-am modelat și v-am șlefuit și am o Carte în care am scris toate zilele vieții voastre, pentru că v-am văzut încă înainte ca să existe vreuna din ele. V-am așteptat și toate păcatele voastre au fost spălate în sângele Meu, așa că nu mai există nici urmă de trecut.

Voi ați venit, v-ați întors în zdrențe, dar Eu v-am dat haina neprihănirii Mele. Ați venit la Mine săraci, dar eu v-am pus în deget inelul Meu; ați venit desculți, dar Eu v-am dat încălțăminte Mea ca să deveniți fiul sau fiica Mea preaiubită pe care v-am ales mai dinainte pentru Viață.

Nu vă mai supuneți poftelor acestei lumi, ci lăsați-vă schimbați de dragostea Mea. Eu nu v-am iubit pentru că ați meritat aceasta, ci v-am iubit pur și simplu și știu că veți deveni demni de dragostea Mea.

Nu există nici o distanță prea mare, nu există nimic care să vă poată despărți de dragostea Mea. Uitați lucrurile firești și formale, pentru că Eu fac toate lucrurile noi. Voi Îmi veți fii și fiice, copiii Mei preaiubiți și scumpi, copiii Mei răscumpărați și salvați, copiii de care Mă bucur, pe care-i îmbrățișez și pe care-i sărut. Ați venit acasă, iar de acum înainte vreau să trăiți altfel, ca să fiți copiii Mei împărătești și preaiubiți. Amin.” Amin.